

Mars del Carib, trainspotting a la catalana

Albert Forns / Literatura barata

Aquests últims anys, parlar de realitat i ficció a l'hora de descriure una novel·la s'ha tornat complicat: en el segle del jo, la ficció més inversemblant sempre tindrà elements autobiogràfics, i per contra, la primera persona més cruament real sempre tindrà idees imaginades. I si no que li diguin a Enrique Vila-Matas, que uns dies abans de l'aparició de *Kassel no invita a la lògica*, la seva darrera novel·la, ja [ha penjat aquesta advertència](#) a la seva web (reescrivint-la diverses vegades, com no podia ser d'una altra manera).

Relat de l'experiència o invenció reeixida, el cas és que Sergi Pons Codina, el debutant que hi ha darrere de *Mars del Carib*, coneix insòlitàment bé el Sant Andreu més proletari, aquest submón de drogadicció i delinqüència on fa viure els seus personatges. El Mars del Carib, l'antro on passa bona part de l'acció és descrit com un bar fora de la llei, aliè a totes les normatives d'higiene i salubritat, on a dia d'avui encara s'hi pot fumar i és el mateix barman, el Negre (un saludo a cal Negre de Berga!) qui s'encarrega de vendre pastilles, tripsis o speed al personal. Al Mars hi acampen cada nit una colla d'espècimens únics, cada un pitjor que l'anterior, que es dediquen al xanxullo o tenen feines de merda que maten amb "droja" i alcohol.

Perfectament real podria ser la batalla campal a les grades de l'estadi del Sant Andreu durant una visita de l'Europa, que acaba amb un segurata apallissat i els nostres herois a comissaria: aquella exploració d'orificis i la descripció d'aquells tres dies d'angúnia talemària són tan antològics que només poden ser pura memorialística. O en qualsevol cas, en aquelles nits entre reixes hi ha més realitat –si l'associem a versemblança– que en els calabossos parisins per burgesos bohemis que descrivia Beigbeder al seu softporn *Una novel·la francesa* (ell hi anava per fotre's una ralla a la capota d'un cotxe, un trist vermut al costat dels llargs menús degustacions d'aquesta novel·la).

A l'Irvine Welsh català li falta argot, amb passatges del llibre escrits en un estàndard descafeïnat –el protagonista diu "establiment", quin jove de mala vida diu "establiment"?– però tret d'aquest gatillazo lingüístic la novel·la és un creixendo delirant, manual de males pràctiques al món de l'oci, la festa, la feina i la vida en general: jornades laborals que acaben més depressa amb l'alegria de l'speed, nits de dissabte al Raval que acaben amb bars destrossats...

Veritat falsejada o fal·làcia ultrareal és també el viatge a Montserrat de la novel·la, l'antològica excursió a la muntanya d'aquest *Trainspotting* a la catalana, sense un "estamos colonizados por unos soplapollas" però amb *droja* al mític selfservice, un que

intenta desenganxar-se tancant-se a les cel·les, dos amics que li porten pastilles perquè recaigui i un campí qui pugui final crèdits de Tres Estrelles amb policia, pelegrins, minyons escoltes i infants de l'escolania perseguint als protagonistes. Facin-me cas, llegeixin *Mars del Carib*, no s'esperin a la pel·lícula.